

Јавни ставови социолога Јове Бакића постају све атрактивнији. Човек се више и не труди да свој отпор према стању ствари у Србији смести у оквире спасоносне теорије, која свакако даје широко езоповско поље за тумачење смртоносне болести овог друштва. Ама јок! Јово каже да морамо бити спремни да се тучемо са њима.

Ови неће отићи добровољно, чак ни после изборног пораза. Развили су насилне механизме који ће их, уз понизну кроткост малограђанства, још дуго држати на власти. Државу је илегално заузела мафијашка клика, а друштво је у неповратној метастази. Познато је да мафија никада, нигде и ништа не уступа добровољно. Следи нам револуција, као последњи и једини излаз. Револуционарни судови свакако.

Ово нису цитати, него слободно наведене Јовине идеје. Нека не замери ако нисам сасвим прецизно потрефио ток његове мисли. Али, суштина је ту.

Око домицилне револуције и специјалних судова било је јавних полемика и категоричних неслагања. Револуције за које знамо познате су по свом рушењу „свега што јесте“, општем разарању система који је сазрео за девастацију и много људских жртава. Могуће је да су оне већ дуго део архивираних историје.

Француску буржоаску револуцију обележила је гиљотина. Прво се котрљала глава Луја XVI, а ускоро су под истом справом посечени револуционари Дантон и Робеспјер. Мање важне главе давно су заборављене, али је тај историјски лом и стварање француске

републике један од најважнијих догађаја у историји запада.

Октобарска револуција, изведена на рушевинама слабашне царевине, настала је као пројекција заводљиве егалитаристичке, комунистичке утопије. У свом климаксу то је била окрутна тиранија, врста револуције која је појела своју децу у суровим лагерима и кроз механизме убилачког оксиморона, диктатуре пролетаријата.

Тито је имао, или му је приписана занимљива, углавном нејасна дефиниција тог феномена који тече: „Револуција је нешто друго од обичног, мирног живота.“

То ће рећи да је револуција у својој бити негација мира, спокоја и обичних ствари, али је и нешто друго од свега тога. Шта је то друго, видели смо тек кад је илиузија окончана у најгорем облику шовинистичке контрареволуције.

Многи су покољи у модерном свету проглашавани револуцијама. Теорије скепсе казују да револуција више није могућа (ако је икада и била) као стваралачка пројекција, него само као параван за хаотично насиље после кога не настаје ништа ново. Увек се, наиме, креће из почетка, тако да је филозофија револуције неизбежно заснована на апологији силе, која се налази у безизлазној мисији и изнова разрешава бесконачним насиљем.

Каква би, онда, била револуција Јове Бакића? Овде нема револуционарног заноса, али ни револуционара. Нема ничега што би указивало на покрет, који иначе није могућ без романтичних, немилосрдних авантуриста: Иљича, Кобе, Троцког, Буђонија, Фидела, Геваре, Броза, Леке, Голубића, Крцуна... Има само Ћиласа, али то није тај. Бошко јесте бунтовник, али он би одмах био оптужен за неопростива десна скретања.

